

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **G. N.**, zast. Mgr. Janou Hladíkovou, advokátkou, se sídlem v Pardubicích, 17. listopadu 623, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 17. 1. 2006, č. j. 52 Az 14/2005 - 58, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 16. 2. 2006, č. j. 52 Az 14/2005 - 69,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 17. 1. 2006, č. j. 52 Az 14/2005 - 58, **se z r u š u j e a věc se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Odměna zástupkyni stěžovatele Mgr. Janě Hladíkové, advokátce, **se u r č u j e** částkou 4135 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2005, č. j. OAM-3619/VL-07-C09-2004. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí žalovaného, stěžovatel namítal porušení ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1,5 a § 46 zák. č. 71/1967 o správním řízení (správní řád) s tím, že při posuzování jeho návrhu nebyl zjištěn přesně a úplně skutkový stav věci a učiněná zjištění nepostačovala ke správnému posouzení věci. Žalovaný si neopatřil úplné důkazy pro rozhodnutí a nemohl tedy správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval zodpovědět. Provedené důkazy zhodnotil nesprávně a bez jejich vzájemné souvislosti. Navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 17. 1. 2006, č. j. 52 Az 14/2005 – 58, žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává, zástupkyni žalobce Mgr. Janě Hladíkové, advokátce, se přiznává právo na náhradu nákladů řízení ve výši 2150 Kč a tlumočnickovi Mgr. A. I., CSc., se přiznává právo na náhradu tlumočného ve výši 1862 Kč. Opravným usnesením ze dne 16. 2. 2006, č. j. 52 Az 14/2005 – 69, opravil krajský soud výrok o přiznání práva na náhradu nákladů řízení zástupkyni žalobce tak, že se jí přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 2558,50 Kč. V odůvodnění uvedeného rozsudku krajský soud konstatoval, že rozhodování soudu ve správním soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční vyjádřenou v ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud přezkoumá napadené rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů, z nichž musí být ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. zřejmé, jakým konkrétním postupem a jednáním ze strany správního orgánu byl žalobce zkrácen na svých hmotných či procesních právech, jaké právní předpisy byly tímto porušeny a z jakých skutkových důvodů se tak domnívá. Žalobní body se mohou týkat skutkového či právního stavu a musí z nich vyplývat, v čem konkrétně správní orgán podle názoru žalobce pochybil. V posuzovaném případě žaloba obsahuje žalobní body, které zahrnují obecně formulované námitky žalobce, ve kterých tvrdil, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, neopatřil si za tím účelem potřebné podklady, napadené rozhodnutí žalovaného není v souladu se zákony, nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a žalovaný se nevypořádal se všemi provedenými důkazy a nezhodnotil je ve vzájemné souvislosti. Žalobní body zahrnující námitky týkající se skutkového stavu věci neobsahovaly žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by soud mohl zjistit vady řízení, když se jedná v podstatě o citaci příslušných ustanovení správního řádu s obecně formulovanou námitkou o jejich porušení, přičemž tyto námitky nelze považovat za žalobní body, v jejichž mezích mohl soud napadené rozhodnutí odpovídajícím způsobem přezkoumat. Soud by se takovými žalobními body mohl odpovídajícím způsobem zabývat jen tehdy, pokud by žalobce konkrétně uvedl, z jakého důvodu a v čem nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným spočívalo, např. které konkrétní skutečnosti nevzal žalovaný ve svém rozhodnutí v úvahu, které důkazy zhodnotil nesprávně, jak konkrétně pochybil žalovaný při zjišťování skutečností rozhodných pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, což však žalobce neučinil. Proto krajský soud v rámci dispoziční zásady přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů obsahujících tyto obecně formulované námitky a rovněž takto obecným způsobem uzavřel, že podklady ze kterých žalovaný vycházel v napadeném rozhodnutí, byly dostatečné a úplné a skutečný stav věci z nich srozumitelně a jasně vyplynul. Na závěr krajský soud uvedl, že jím uvedený právní názor je v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a odkázal na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 3 Azs 18/2004, publikovaný pod č. 312/2004 Sb.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel včas kasační stížnost, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud v Brně napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Přípisem podaným současně s kasační stížností požádal o ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 9. 3. 2006, č. j. 52 Az 14/2005 – 79, byla stěžovateli ustanovena právní zástupkyně Mgr. Jana Hladíková, advokátka, se sídlem v Pardubicích, 17. listopadu 623. Usnesením ze dne 23. 1. 2007, č. j. 52 Az 14/2005 – 90, krajský soud stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě do jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení sdělil v jakém rozsahu a z jakých důvodů rozsudek uvedeného soudu ze dne 17. 1. 2006 ve znění opravného usnesení ze dne 16. 2. 2005 napadá a kdy mu byl doručen.

V doplnění kasační stížnosti, podané u krajského soudu dne 21. 2. 2007, stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neboť má za to, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu věci porušil ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že byla ovlivněna zákonnost a krajský soud vzdor tomu napadené rozhodnutí žalované nezrušil, ač tak měl podle zákona učinit, jelikož došlo k porušení ust. § 3 odst. 3, 4 správního řádu (žalovaný porušil svou povinnost zabývat se předmětnou věcí svědomitě a odpovědně). Žalovaný se zejména nevěnoval zhodnocení problémů žalobce, kterým byl vystaven jako osoba, která začala mít potíže ze strany neznámých osob v zemi původu v souvislosti s jeho činností v době po prezidentských volbách, když předtím pomáhal novinářům tím, že jim poskytoval výpočetní techniku a prostory k jejich činnosti. Rozhodnutí správního orgánu musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti, což je mimo jiné i řádné odůvodnění. Podle ust. § 47 odst. 3 správního řádu musí správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvést, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí a jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů, což bylo ze strany žalovaného porušeno, jelikož podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 téhož zákona, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. I přesto, že možnost udělit žadateli humanitární azyl je v diskreční pravomoci správního orgánu, je tento orgán povinen své rozhodnutí o neudělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu řádně odůvodnit a uvést, jakými myšlenkovými procesy byl veden v rámci správního uvážení, aby jeho postupy byly přezkoumatelné, což se v tomto případě nestalo. Soud není oprávněn přezkoumávat samotnou podstatu správního uvážení správního orgánu, ale je povinen přezkoumat, zda byly dodrženy meze správního uvážení, což v daném případě učiněno nebylo i proto, že žalovaný své rozhodnutí nezdůvodnil a pouze uvedl, že na základě údajů sdělených žadatelem v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jelikož návrat do země původu by pro něj mohl znamenat nenapravitelnou újmu, a požádal též o osvobození od soudního poplatku a konečně uvedl, že se domnívá, že jím podaná kasační stížnost svým významem přesahuje jeho vlastní zájmy tak, jak to má na mysli ust. § 104a s. ř. s., jelikož je nezbytné, aby v každém případě žadatele o azyl, správní orgán své rozhodnutí, vycházející z posouzení otázky, která je předmětem jeho správního uvážení, vždy odůvodnil tak, aby bylo řádně přezkoumatelné. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis. Ve stěžovatelově případě nebyl zjištěn žádný z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a nebyla shledána ani existence zvláštního zřetele hodného důvodu udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 29. 6. 2005, č. j. 1 Azs 241/2004 - 55, z něhož dle jeho názoru vyplývá, že stručné odůvodnění neudělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu je dostačující, pokud ob stojí s přihlédnutím k ostatním pasážím odůvodnění, což je i případ správního rozhodnutí ve věci žádosti o azyl podané stěžovatelem. Námitky stěžovatele uvedené v kasační stížnosti a jejím doplnění tak považuje žalovaný za irelevantní. K návrhu na přiznání odkladného účinku se žalovaný nevyjádřil a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti. Shledal přitom vadu uvedenou v odstavci 3 citovaného ustanovení, k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení před krajským soudem chyběly zákonem stanovené podmínky přístupu žalobce k soudu, když žaloba, tak, jak byla podána byla neprojednatelná.

Podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a návrh výroku rozsudku. Podle věty třetí odstavce 2 tohoto ustanovení může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaně) skutková tvrzení a (v téže smyslu) konkrétní právní argumentaci, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobce je tedy povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen uvést svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Líčení skutkových okolností přitom nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, ale musí být individualizovaným, a tedy od jiných skutkových okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Právní náhled na věc pak nemůže být toliko obecný odkaz na určitá ustanovení zákona a na práva či povinnosti v nich stanovené, ale musí aplikovatelné právní normy subsumovat na vylíčená skutková tvrzení a obsahovat konkrétní – o tyto skutkové okolnosti se opírající právní výtky, tj. tvrzení o porušení práva. Nelze se ztotožnit s názorem, že při obecném výčtu porušených ustanovení správního řádu soud žalobu může projednat v takto obecných mezích, tedy z hlediska, zda nebyla porušena označená ustanovení správního řádu. Takový přezkum by nemohl být přezkumem omezeným, naopak, pokud by soud takovou žalobu považoval za projednatelnou, musel by vymezit všechny povinnosti, které jsou označenými ustanoveními správnímu orgánu uloženy, podřadit jim veškeré jeho úkony a posoudit zda ustanovením zákona odpovídají či nikoliv, stejně jako by z těchto hledisek musel úplně zkoumat vydané rozhodnutí. K žalobě postrádající skutkové výtky by se tak mnohdy dostalo žalobci podrobnějšího přezkumu, než pokud by jimi byl rozsah přezkumu vymezen. Ve vztahu k porušení předpisu hmotně-právního by nedostatek skutkového vymezení žalobních bodů a pouhý odkaz na ustanovení právního předpisu znamenal rozbor všech v úvahu přicházejících podmínek jeho naplnění, což je nereálné. Nakonec pak by akceptace

podobných nedostatků žalobních bodů vedla k popření povinnosti žalobní body označit. V této argumentaci a ve vztahu k posuzované věci vychází Nejvyšší správní soud z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 57, publikovaného pod č. 835/2006 Sb. NSS.

Prostý výčet ustanovení správního řádu bez jakékoli specifikace, tedy nelze považovat za žalobní bod (právní důvod). Soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu, nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a případně pouze v obecné rovině odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li, že řízení bylo vadné, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno, neboť jak je uvedeno výše, skutkové důvody se mají vztahovat ke konkrétnímu namítanému porušení zákona. Pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být sice tento nedostatek podmínek řízení zhojen, nicméně jen v zákonné lhůtě pro podání žaloby. (Srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 8 Azs 52/2005 - 56, a ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42).

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel v postavení žalobce v žalobě pouze uvedl, že s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí, protože při posuzování jeho návrhu nebyl zjištěn přesně a úplně skutkový stav věci a učiněná zjištění nepostačovala k správnému posouzení věci. Žalovaný si neopatřil úplné důkazy pro rozhodnutí a nemohl tedy správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval zodpovědět. Provedené důkazy zhodnotil nesprávně a bez jejich vzájemné souvislosti. Z výše uvedeného vyplývá, že v žalobě zcela absentují jakákoli konkrétní skutková tvrzení o nezákonnostech a rovněž právní výtky, neboť citovaná ustanovení zákona nejsou jakkoli subsumována na konkrétní skutková tvrzení. V posuzované věci je zřejmé, že žaloba stěžovatele žádný žalobní bod neobsahovala a tento nedostatek podmínek řízení nebyl v zákonné lhůtě (ostatně ani po jejím uplynutí) odstraněn.

Možnost napadení pravomocného správního rozhodnutí a zejména možnost jeho zrušení soudem je bezesporu určitým zásahem do principu právní jistoty. Proto zákon stanoví, že žalobu je možno podat v poměrně krátké lhůtě podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., ale i to, že jen v této lhůtě je možno žalobu rozšířit, tedy i uvádět další žalobní důvody (§ 72 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Neobsahuje-li žaloba shora uvedené náležitosti, či trpí-li žaloba jinými odstranitelnými vadami, je podle § 37 odst. 5 s. ř. s. povinností předsedy senátu žalobce vyzvat k doplnění podání, popř. k opravě nebo odstranění jeho vad, a to ve lhůtě, kterou mu k tomu stanoví. Pokud žalobce vady ve stanovené lhůtě neodstraní vůbec nebo nedostatečným způsobem, je pro další postup soudu rozhodné, zda žaloba trpí takovými vadami, které brání možnosti pokračovat v řízení a o takové žalobě meritorně rozhodnout. Lhůtu k odstranění vad podání stanovenou předsedou senátu dle cit. ustanovení nelze zaměňovat s lhůtou pro uplatnění žalobních námitek, resp. jejich rozšíření. Brání-li vady žaloby možnosti v řízení pokračovat a o žalobě meritorně rozhodnout, soud takovou žalobu odmítne. V předmětné věci tomu však tak nebylo, jelikož krajský soud nevyzval stěžovatele k opravě nebo odstranění vad podání a doplnění žaloby ve stanovené lhůtě s poučením o následcích nevyhovění. Krajský soud tak nepostupoval v souladu s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s., ač pro takový postup byly dány důvody a žalobu posléze zamítl.

Nejvyšší správní soud dospěl tedy k závěru, že absenci náležitostí dle § 71 s. ř. s. nelze považovat za neodstranitelný nedostatek podání, tím spíše, nebyl-li stěžovatel

k odstranění vad vyzván. Nebyly-li z obsahu žaloby patrné důvody, pro něž je žaloba podána, bylo však zřejmé, čeho se žalobce domáhá, byl na místě postup soudu dle § 37 odst. 5 s. ř. s., přičemž měl být stěžovatel poučen i o právních následcích neodstranění vad v žalobě.

Právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku je shodný s dosavadní judikaturou zdejšího soudu, neboť Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikovaném pod č. 534/2005 Sb. NSS konstatoval, že „(...) *jestliže tedy soudní řád správní požaduje, aby žaloba splňovala určité náležitosti, nečiní tak proto, aby krajské soudy formalisticky trvaly na naplnění litery zákona, ale proto, aby žaloba mohla být podkladem právě pro poskytování několikrát zmíněné spravedlivé ochrany veřejným subjektivním právům v rámci soudního řízení. Krajské soudy musí mít tento základní smysl a účel žaloby vždy na zřeteli, a dále si musí zodpovědět otázku, jaký konkrétní smysl a účel má ta která konkrétní zákonem stanovená náležitost žaloby, a podle obsahu (samozřejmě netoliko pouze podle slov) žaloby podané žalobcem posoudit, zda tyto náležitosti splněny jsou či nikoliv. Na žalobu je přitom nutno pohlížet jak na jeden celek; proto nelze jednotlivé náležitosti posuzovat izolovaně. Stejný přístup je třeba volit i při odstraňování vad žaloby, tedy skutečných nedostatků obecných či zvláštních náležitostí žaloby, které brání tomu, aby žaloba mohla být podkladem projednání a rozhodnutí věci. (...) Pokud je namístě vady odstraňovat [např. žalobce neuvádí v žalobě žádné konkrétní výtky vůči napadenému rozhodnutí, ale pouze povšechně cituje ustanovení právních předpisů], pak soud musí žalobce vždy k odstranění těchto vad vyzvat, stanovit mu k jejich odstranění přiměřenou lhůtu, a poučit jej jednak o následcích nesplnění této výzvy, a jednak o tom, jak má vadu odstranit. Toto poučení přitom musí být konkrétní [pouhá parafráze vybraných ustanovení soudního řádu správního je tedy nedostačující] a musí být diferencované v závislosti na individuální charakteristice žalobce, vůči němuž směřuje.*“

Jelikož v řízení vyšla najevo vada, k níž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. V dalším řízení proto krajský soud stěžovateli zašle výzvu k odstranění vad žaloby.

Nejvyšší správní soud rovněž vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 a 3 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území, pokud předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany. Vízum za účelem strpění pobytu nelze udělit, pokud cizinec podává opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, ačkoliv již o kasační stížnosti proti tomuto rozhodnutí bylo pravomocně rozhodnuto, nebo pokud cizinec na území pobývá na základě povolení k pobytu podle zvláštního právního předpisu. Časovou platnost víza za účelem strpění pobytu stanoví policie na dobu nezbytně nutnou, nejdéle však na dobu 1 roku. Na žádost cizince, není-li řízení o kasační stížnosti ukončeno, může být doba platnosti víza za účelem strpění pobytu prodloužena, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti

pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

Odměna zástupkyni stěžovatelky Mgr. Janě Hladíkové, advokátce, která byla stěžovateli ustanovena usnesením Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 9. 3. 2006, č. j. 52 Az 14/2005 - 79, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za převzetí a přípravu zastoupení náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 1000 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 8. 2006 a dále režijní paušál ve výši 75 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za doplnění kasační stížnosti ze dne 20. 2. 2007 náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006 a dále režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupkyně stěžovatele doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto podle § 57 odst. 2 s. ř. s. patří k nákladům řízení rovněž částka odpovídající této dani, která činí 19 % z částky 3475 Kč, tj. 660 Kč. Zástupkyni stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 4135 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu